

КОНСТАТУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- заменик тужиоца за ратне злочине Милан Петровић,
- пуномоћници оштећених, Наташа Кандић и Славица Јовановић,
- оптужени Грујић Бранко и Поповић Бранко који су доведени из Окружног затвора у Београду,
- браниоци оптужених, адв.Шалић Миломир и Проле Станислав.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес **НАСТАВИ** и да се у наставку доказног поступка доврши испитивање сведока **СУВАДЕ СЕЛИМОВИЋ**.

НАСТАВАК ИСПИТИВАЊА СВЕДОКА СУВАДЕ СЕЛИМОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, укључите само микрофон. Да ли можете сада да наставите јуче где смо стали?

Сведок СУВАДА СЕЛИМОВИЋ: Могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Сведок СУВАДА СЕЛИМОВИЋ: Стали смо код гробница оних, «Црни врх», овај, мислим да је гробница отворена 2003., чини ми се 2005. сам тек сазнала овај, у тој гробници прво за свекра, то је Селимовић Сафет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је ексхумиран свекар?

Сведок СУВАДА СЕЛИМОВИЋ: Да је ексхумиран свекар.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли може мало гласније?

Сведок СУВАДА СЕЛИМОВИЋ: После извесног времена, не знам, пет, шест месеци, од мог супруга брат, то му је био близанац овај Селимовић Хусеин, међутим пре тога, не знам да ли сам рекла јуче, да је овај, исто брат од мог супруга Селимовић Авдија, али он је у «Рамином гробу» нађен, овај, за њега смо прво сазнали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, Селимовић Авдија. Хусеин, од оца Сафета, 1961. годиште, је ли тако?

Сведок СУВАДА СЕЛИМОВИЋ: Да, 1961.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Близанац?

Сведок СУВАДА СЕЛИМОВИЋ: Близанац од мог супруга, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок СУВАДА СЕЛИМОВИЋ: Онда 2008., овај, тада сам сазнала за супруга овај и за његовог брата Агана и од Агана сина Емира, Емир није био ни пунолетан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На «Црном врху»?

Сведок СУВАДА СЕЛИМОВИЋ: На «Црном врху», да. Још увек не знамо за брата од супруга Селимовић Алију, он је 1964. годиште и Аганов син, Амир овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Селимовић Мирсад, исто није нађен, 1975. годиште?

Сведок СУВАДА СЕЛИМОВИЋ: То је од амице син, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су значи од стрица.

Сведок СУВАДА СЕЛИМОВИЋ: Исто од амице су пронашли се синови од једног амице три – Селимовић Емин, Селимовић Зенун и Селимовић Мехмедалија овај, од другог амице није пронађен Селимовић Мехмед и Селимовић Сеад, овај, његов син Селимовић Смајо он је пронађен, он је исто у «Рамином гробу», овај међу првим и од амицића, од амице његов унук, овај, Селимовић Сајид исто није пронађен. Сви су отишли, двадесет, од другог амице исто, овај, један син Селимовић Рифет, његови синови су пронађени, али од Рифета, тај други брат Селимовић Исмет, кога сам јуче помињала, он исто није пронађен и његов брат Осман исто није пронађен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да седнете? Седите мало. Да ли имате ту воду?

Сведок СУВАДА СЕЛИМОВИЋ: Да. То су ти Селимовићи, овај, двадесет их има, не знам да ли сам их све побројала, то је све од амице и њихових синова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, овде има 21 на списку укупно од Селимовића.

Сведок СУВАДА СЕЛИМОВИЋ: Исто Ђулићи, то ми је овај од тетке овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Презиме Ђулић?

Сведок СУВАДА СЕЛИМОВИЋ: Ђулић, да, овај Ђулић Суљо, то је од тетке супруг и његов син Емин, они су пронађени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А које је Ваше девојачко презиме?

Сведок СУВАДА СЕЛИМОВИЋ: Селимовић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Селимовић?

Сведок СУВАДА СЕЛИМОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као и супругово?

Сведок СУВАДА СЕЛИМОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте сазнали некада ко је то урадио, ко је одговоран за то убиство масовно?

Сведок СУВАДА СЕЛИМОВИЋ: Па, прво нисам могла да прихватим да је то неко урадио, мислим, то дуго, дуго година, док се нису масовне гробнице отвориле, увек сам веровала да су живи, овај, мислим, све оно што сам слушала да су постојали логори, да је, прво сам чула на Дубравама када сам била, преживели сведок шта је причао, њему нисам веровала да се то десило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то овај сведок «Осам» или Хамзић Вејсил?

Сведок СУВАДА СЕЛИМОВИЋ: Ја сам, онај, лично ја слушала Хамзић Вејсила, мислим од других сам чула шта је сведок «Осам» причао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ми смо њега саслушали, а интересује ме овај Вејсил који није више жив, да ли можете да нам кажете, шта Вам је још, Ви сте рекли, нешто сте га прекинули, да ли је још нешто успео да исприча, где је био, шта му се десило?

Сведок СУВАДА СЕЛИМОВИЋ: Да, он је причао, слична је његова прича, само као да је у другој групи, од овог сведока «Осам».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је био одведен у другој групи?

Сведок СУВАДА СЕЛИМОВИЋ: У другој групи, није истој, али у другој групи, тако да је, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта он каже, одакле је он одведен?

Сведок СУВАДА СЕЛИМОВИЋ: Овај, исто да је и он био у Техничком школском центру, овај и да је, овај, како су их натерали негде уз неку ограду да скачу из камиона, прво је рекао да је мој свекар, овај, да је рекао да не искачу, да су они ту пуцали у камион по њима, мислим, док сам ја слушала његову причу. Онда су они онако падали, овај, каже, он је пао и тада није знао за себе и после када се пробудио, прво је видео свог оца, био је каже његов отац преко њега, сав крвав, онда је видео од мог ђевера тог сина Амира, рекао је да је скинуо са њега јакну и да је узео за себе, јер није имао одеће, овај, и тако да је, не знам преко неке жице да је ходао, по том кориту реке Сапна, да га води до куће, овај, не знам колико је путовао и да је дошао својој кући, то је близу одакле сам и ја, на колико дана, не знам, нешто се баш не сећам, овај, и да је ушао у кућу и да је нашао нешто у фрижидеру, сећам се да је рекао да је узео неку мармелладу, да је нешто мало и јео и да је у том периоду прошао кроз место где сам ја живела и да су ту већ биле неке особе које су већ насељене, то је рекао у тим кућама и тим, тако да га нисам даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које је његово родно место?

Сведок СУВАДА СЕЛИМОВИЋ: Па, то је исто Ђулићи, то је само засеок онај, Хамзићи, Радава, тако те.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, пошто је његово презиме.

Сведок СУВАДА СЕЛИМОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је он причао, јесте га питали, ко су ти људи који су их возили, да ли би их он могао познати, како су одевени, какве су то јединице биле?

Сведок СУВАДА СЕЛИМОВИЋ: Нисам тада ништа, јер тада нисам могла, мислим, да сам знала, нисам могла прихватити тада да су људи побијени. После сам отишла код његове мајке и питала сам, да ли је он отишао у групи. Она је рекла да јесте и да јој је отишао и супруг и то све, јер и тада нисам веровала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је он са Бијелог Потока отишао?

Сведок СУВАДА СЕЛИМОВИЋ: Да, и његовој мајци нисам поверовала. Мислим, ма дај, не може се то тако десити, мислим, то је тада било моје мишљење. А после, кроз ове све приче, сам се уверила да је то тако, значи урађено, нисам се хтела трудити ни саслушати, јер нисам могла да верујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте имали сазнања од њега, да ли је он био и у Пилици у Дому културе?

Сведок СУВАДА СЕЛИМОВИЋ: Не сећам се, тада је наске било пуно, он је био у једној просторији, сви смо дошли да се информишемо и знаш како, он прича, једни га слушају, једни не знам, свако пита за свога, да ли је препознао оног, да ли је био тај у његовој групи, гласова више и не могу баш онај, ми смо чули оно када смо били на Дубравама и преко радија да су они, тада је био оно Бајрам, да су сви побијени и тада ја нисам то веровала, то је наједанпут било на вестима, то је таква цика била у касабној.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У јуну на Бајрам?

Сведок СУВАДА СЕЛИМОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате датума?

Сведок СУВАДА СЕЛИМОВИЋ: Па не сећам се датума, али знам почетак некако, овај, можда не знам, десет, петнаест дана како смо изашли, мислим не могу тачно рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, имамо ми тај датум, то смо већ утврдили, само Вас питам да ли Ви знате.

Сведок СУВАДА СЕЛИМОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Тада сте већ, кажете, чули да су убијени?

Сведок СУВАДА СЕЛИМОВИЋ: Да, тада смо чули, али још увек нисам, веровала, мислим, да се то десило, овај, до гробница, док нисмо пронашли, све сам очекивала да ће неко да се појави, да има неко негде, да су сакривени, да их је, не знам, неко затворио, не знам, можда им користи за неку радну снагу, да, овај, нисам могла веровати да мислим, да постоји неко, да дође у село и да покупи и људе, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли још нешто чега се сећате везано за она догађања на Бијелом Потоку, у Клиси што сте можда пропустили или да Вам поставе питања учесници у поступку?

Сведок СУВАДА СЕЛИМОВИЋ: Мислим да сам све ово то јуче колико сам могла испричати, тешко је само вратити се у тај период, мада је прошло пуно година, али верујте да ми је тешко о томе говорити, кроз све шта смо прошли.

НАТАША КАНДИЋ: Ја бих само питала Суваду, да ли је био неко у Ђулићима, да не питам за Клису, хајде за Ђулиће, да ли је било ту неке бошњачке војске, неких формација?

Сведок СУВАДА СЕЛИМОВИЋ: Ја не знам, како ће бити, овај, када је било бар на који начин, ми смо, овај, били окружени, као неки обруч, овај, оружје и што су имали ти људи, овај, они су предали можда пре месец дана, јер су тражили да предају као да би нам било, тада нисмо имали телефоне, рекла сам јуче, нисмо имали струју, нисмо имали ништа, да би предали то оружје, да би нам све то омогућили да имамо излаз до Зворника, све смо били блокирани.

НАТАША КАНДИЋ: Од када сте се вратили, да ли је дошао неко од представника власти у село да разговара са вама, да вас пита о томе, шта је било да каже, сада сте се вратили?

Сведок СУВАДА СЕЛИМОВИЋ: Баш су нам дозволили да се вратимо. Ја мислим, 1989. смо ми покренули овај поступак за повратак овај, у Ђулићима су живели други Срби насељени из Сарајева.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можда 1999. године?

Сведок СУВАДА СЕЛИМОВИЋ: Да, 1999. године, извињавам се, овај, живели људи из Сарајева, у мојој су кући били из Сарајева. Вратили смо се од јетрве у једну кућу, тај човек је напустио први, ту сми сви живели, овај, прво смо вратили земљу, па смо онда њу почели обрађивати, онда је ишао тај протокол дуго, једну по једну кућу, како је тешко било, онај, добити своју кућу, куће су биле преписане. Човек који је у мојој кући живео из Сарајева, он је мени донео документ, ево, мислим фино је поступио, кућа је преписана, ја сам ту кућу добио, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога је добио?

Сведок СУВАДА СЕЛИМОВИЋ: Од власти из Зворника и земљу колику је добио да користи, он је добио и које није моја земља, ево, ја сам то, трајало је то, негде већ 2000. сам поново повратила, па сам морала лично ја ићи у Сарајево, он је мени рекао где је његова кућа, да видим да ли је слободна, отићи тамо у ту општину да добијем потврду да је његова кућа запечаћена, имао је тада две куће у Илијашу, донеси у Зворник, да они виде да је његова кућа слободна, да би он добио налог за исељење, да бих могла ја ући у кућу, јер он има времена, нека продаје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте прочитали тај документ да је њему то додељено, та Ваша кућа?

Сведок СУВАДА СЕЛИМОВИЋ: Сви су имали који су живели у Ђулићима, сви су имали. Зато су они после, они су се после тешко исељавали, они су се бунили, ми смо то добили, они су нас, ми смо преварени, човек каже, ми смо преварени, нас је наша власт преварила, они су нама рекли, ово је ваше, овде се више нико неће вратити, ови људи не постоје и човек је тако био убедљив, он је био фер, он је мене пуштао, ја сам долазила у кућу, ишла са њима у Сарајево, ја сам њих водила у њихову кућу тамо, њима је кућа била запечаћена, биле су празне две куће човеку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се вратио он?

Сведок СУВАДА СЕЛИМОВИЋ: Није, он је после продао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Своје?

Сведок СУВАДА СЕЛИМОВИЋ: Он је после своје продао, али после је продао, он је чекао пре да прода да би се иселио из моје куће, али је касније продао и сада има у Каракају нешто је узео и сада ту живи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А остао је сада ту?

Сведок СУВАДА СЕЛИМОВИЋ: Остао је ту и живи и тако су и други сви, овај.

НАТАША КАНДИЋ: А шта је на том папиру писало, ко то преписује?

Сведок СУВАДА СЕЛИМОВИЋ: Нисам ја баш тада то загледала, он је мени показао и сви други, знали су то сви, сви су добили, он је прво, прво можда нисам рекла да су те куће на почетку овај, бар моја кућа и те од мојих, нису све, оне су прво, једне су запалили, опљачкали, оне куће које су биле поред главног пута, то су одмах насељене, тај дан или други дан.

НАТАША КАНДИЋ: Тај дан када сте Ви отишли?

Сведок СУВАДА СЕЛИМОВИЋ: Да, овај, моја кућа и те друге то сам чула од тог човека који је из Сарајева живео, каже, једни су прво ту живели, па им је било далеко од пута, они су све, каже, однели, ја нисам ништа нашао, човек ми је рекао, ја сам видела да нема ништа у мојој кући, ни врата нису моја, каже, они су све однели, повалили столарију и кров и кућа је била паљена и овај, 1996. када је у Сарајеву потписан споразум, када су се они доселили из Сарајева, они су тада живели прво у школи у Петковцима и после је њима та власт доделила те куће и довели хуманитарну организацију која је куће опремила, ставила поново друге прозоре, врата, кров покрила, другачије и све су те куће тако урађене и они су живели у тим кућама, значи она им је значи довела ту хуманитарну организацију која им је све то поправила и при напуштању кућа они су тражили, неки су и носили све, да све то поваде. Ја када сам дошла, ништа није моје, једино зидови, ништа није, и око куће зграде,

наредане, друге су урађене, помоћне зградице, пуно двориште, сушаре, не знам, свињци, кокошињци, пуно двориште. Човек каже, хоћеш ти мени то платити, ништа ти то само носи, ослободи мени терен, све носи, све што ти је урадила хуманитарна, све скини, и кров, и прозоре и врата, само изађи, остави ми, ја ћу урадити себи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је рекао, када је њему то додељено, кажете, које године?

Сведок СУВАДА СЕЛИМОВИЋ: Овај па 1996. када су они изашли из Сарајева, они су тада били, рекао ми је, одређен, пар месеци у школи у Петковцима и тамо су били услови никакви, тако су они, овај и они су после њима дали да иду себи да бирају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислила сам на оне који су дошли одмах, првог дана?

Сведок СУВАДА СЕЛИМОВИЋ: А који су дошли одмах, ту су били Брњичани и они су увек, нису се слагали ти, кажем, Сарајлије и ти Брњичани, кажу, ови су из Брњице све покупили, каже, имали су, не знам, каже по четири, пет спаваћих соба и тако даље, а нас су све оставили голе, фактички, каже, они су све ове куће покупили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А до када су били ти Брњичани?

Сведок СУВАДА СЕЛИМОВИЋ: Па, и они су остали до, не знам неки ни до 2003. нису се иселили, то је све једна по једна кућа, како је ко добио налог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су они регулисали правно свој живот ту?

Сведок СУВАДА СЕЛИМОВИЋ: Овде? Па, исто су имали они, овај, из општине, исто су ишле деложације и захтев за поврат имовине, па се ишло на суд, па оно одређен рок од 90 дана, па после опет када добијеш налог за деложацију ја сам добила три налога, изађе полиција, они опет неће да изађу, кажу, ми немамо где и шта сад, ми немамо где, док нисам ја отишла у Сарајево тамо да проверим, у каквом је стању њихова имовина, да ли неко живи код њих тамо, да ли је слободно и онда ви продајите, чекајте, али ви напустите моје, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате још питања?

НАТАША КАНДИЋ: Немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли Ви питања? Немате. Тужилац?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја бих Вас питао када сте дошли доле до Бијелог Потока, говорили сте о тој ситуацији, али мене интересује, да ли је ту било неке пуцњаве?

Сведок СУВАДА СЕЛИМОВИЋ: Па, да, било је пуцњаве, било је пуцњаве, али, овај, то када сам ја отишла на ливаду, онда сам ја чула пуцњаву и тада ми је неко рекао, овај, да убише, овај, добро сам само запамтила, Алију Џинића, то ми је име остало, пошто ми је то школски друг, овај и још неке сам људе, овај, а то у тој гаражи, то је гаража од

моје тетке, значи од тетке, ту је исто онај њен, онај син и човек, они су одведени, ту сам чула, кажу, одведоше Алију Џинића, убише га у гаражи. Ја нисам видела да ли су они после отишли до камиона, шта је и још неке људе, али не сећам се, мислим, али било је пуцњаве, пуцато је са свих страна, ја Вам не могу никако то стање описати како је то изгледало.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, да ли сте чули да је још неко ту страдао?

Сведок СУВАДА СЕЛИМОВИЋ: Не сећам се баш, овај, детаља да ли је још неко страдао, не сећам се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала, изволите.

Констатује се да одбрана и оптужени немају питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам што сте сведочили. Седите тамо, да ли има места? Нека уђе сведок Омеровић Амира.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се испита у својству сведока оштећена Омеровић Амира.

ИСПИТИВАЊЕ ОШТЕЋЕНЕ АМИРЕ ОМЕРОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците нам, име Вашег оца?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Хасановић Фетија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хасановић?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте по занимању?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Домаћица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте рођени?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: У Клиси.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које године?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: 1977.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли живите исто сада у Клиси или?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Не, сада живим у Витиници, удата сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли има нека адреса?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Витиница, Сапна, 75411, ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у сродству или у завади са оптуженима Грујић Бранком и Поповић Бранком?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Оштећена Амира Омеровић, од оца Хасановић Фетије, по занимању домаћица, рођена 1977. године у Клиси, са пребивалиштем у Витиници, општина Сапна, није у сродству, није у завади са оптуженима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте дужни да говорите истину. Давање лажног исказа је кривично дело. Нисте дужни да одговарате на поједина питања, ако сматрате да бисте се изложили кривичном гоњењу, тешкој срамоти или знатној материјалној штети. Ја ћу Вас сада позвати да положите заклетву, читањем текста који се налази испред Вас.

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питана, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Сведок упозорен, опоменут, након што је положио заклетву наводи:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту има неких псеудонима. Ако случајно неко лице знате па треба да га поменете, немојте рећи име и презиме, него тај број или слово. Ето на пример, број «Осам» или тако, немојте онда рећи овај име тих људи, него број или слово поред њих.

Пред овим судом у току је кривични поступак против оптужених Грујић Бранка и Поповић Бранка, између осталих радњи, ратног злочина против цивилног становништва, ставља им се на терет и радња неспречавања догађаја који су се десили претходно узимање талаца и

њихово одвођење, војно способних мушкараца 01. јуна у Техничко-школски центар а потом и неспречавање масовних убистава која су се догодила у тих осам дана у јуну месецу 1992. године, па да нам Ви испричате, да ли сте Ви и том периоду мај-јуни били на подручју Зворника, где сте живели и да ли Вам је нешто о томе познато, шта се то десило, ко је то урадио. Изволите.

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Живела сам у Клиси, основну школу сам похађала у Петковцима са мешовитим, значи и Срби и Муслимани су ту били. То је ја мислим од априла месеца смо ми ишли у школу, када су постављене барикаде и све, школа је стала значи, нисмо више ишли ту, кући смо били сваки дан. Ја мислим маја месеца да нам почињу долазити избеглице ту, нашим кућама из околних села, Шетићи, Калудрани, Клиса, Кучић Кула, Челишмани, Ђулићи, Бијели Поток, Тршић, околна места која су око Клисе значи. Ту нам долазе избеглице, са тим причама да се пуца, да ће рат да настане, да су били прогањани од стране Срба, да су, разне приче је било. И ту смо били до 01. јуна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте могли да излазите из Клисе?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Нисмо излазили нигде, ту смо у свом селу кружили, значи само смо ту по селу, ми нисмо излазили, значи, јер смо имали ми пуну кућу избеглица, пуно нам је људи дошло у кућу, нисмо имали времена, једноставно, јер је морао народ и да једе ту и деца су била и значи, све је ту било. Морало је значи бити мало и обавезно око њих. У кући сам живела у Клиси ту са оцем Фетијом, мајком, братом Амиром, сестром Ферзетом и дедом Мујом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је све презиме Хасановић?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Хасановићи смо сви били. Пре на дан пре него што ће нас окупити да нас исели, било нам је речи, то смо чули од комшија, значи, да ћемо бити исељени према Засеоку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је тамо ка Сапни, је ли тако?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Јесте. Ујутру смо устали око 8 сати, долази комшија и каже, «спремајте се, идемо, данас се селимо, ићи ћемо горе према Засеоку», тако да смо се спаковали. Претходно нам је било речено да можемо своје ствари и своја возила, ко је шта имао, да покупимо јер нећемо ићи пешке, да ћемо се пребацивати са својим средствима, аутомобилима и свега тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко вам је то рекао и када?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: То је било пре на дан, из Кризног штаба људи, ко је све долазио, не знам ни ја, али смо то чули, ту информацију смо чули такву, значи припремите све што можете, значи и храну и одећу и све значи, да имате. Међутим, када је јутро освануло, 01. јуни око 8 сати, долази комшија, зове мог оца, каже «Фетија, изађи овамо», мој је отац наравно изашао. Ми смо сви у кући били, каже,

«само мођете узети храну и нешто мало основно у руке, иде се пешке, иде се тамо на раскршће» на тај главни центар у Клиси, значи где смо били спаковати, значи, ту одатле да кренемо. Мој отац се вратио у кућу и рекао, «спакујте се, морамо кренути», било је до 9 сати да морамо бити тамо на то место окупљени. Тако да смо се спаковали сви, и те избеглице које су код нас биле и сав тај народ који је био ту у Клиси смештен већ дуже време, можда и месец дана, кренули смо тамо. Ја сам са својом породицом нормално ишла, ишли смо преким путем. Када смо изашли на главни пут горе код чесме, ту сам први пут видела српске војнике који су били у шареним униформама, неки су имали зелене, оне црвене беретке, неки су црне, неки су имали оне рукавице црне без прстију, неки су имали, тако траке црвено-црне око руку и били су наоружани. Приликом проласка асфалтом нашим, нама су пуцали крај нас да би нас што више заплашили, јер ја сам ипак била дете од 15 и по година, за ме је то све било страшно и претрашно, тако да сам једне прилике рекла, онај, као нећете нас овде дирати. Каже он, ми морамо, непознат ми је војник био, тако сам дошла до тог главнога тамо скупа, где сам угледала огромну масу народа која је већ била стигла ту, угледала сам тенкове који су били, војске наоружане ту је највише било, значи, највећи број било их је скупљених. Ту сам била претрешена од стране Срба, моје су ствари претресли, мене исто и рекли су ми, «стани ту, чекаћемо даље». Међутим, ту сам гледала људе, стајала тако запрепаштена, све са свим тим догађајима, шта се збива. Били смо, да кренемо према Засеоку, право доле и ту стајајући, дошло је до измене. Само сам чула човека који је рекао, «нећемо ићи у Засеок, идемо на Бијели Поток». Тај човек је рекао, «па људи, ово договор није био, договор је био да идемо у Засеок, да нас нећете дирати». Један са стране српских војника је рекао «прешути на све то, рекао сам ти». Човек је пустио руке и кренуо у истом правцу где смо и ми сви ишли.

Кренули смо ка петковачком брду, тако колона, војска је била и са десне и са леве стране, која је ту чувала да не би неко кренуо у шуму, наоружани су били сви. Тако сам са оцем ишла и са мајком и сви смо тако скупа били доле до силаска низ то брдо где требамо, Ђулићи доле, Бијели Поток доћи. При силаску доле, на главну цесту Ђулића, угледала сам, ту у том погледу сам видела наставника Ђорђа који ми је предавао физичко у Петковцима у школи, од свог оца сам пријатеља Јову исто из Петковаца угледала који му је јако био добар пријатељ и тада сам свом оцу рекла «драги бабо, погледај твога пријатеља шта ти ради», наоружан је био. Мој отац је само климнуо главом и рекао, «децо, шта ћемо?».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу тај Ђорђе и Јова стајали ту?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Стајали су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наоружани или нешто?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Наоружани су били, углавном, ту није било ненаоружаних, ја бар нисам видела ненаоружане.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу они били униформисани?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: То се не могу сетити, јер је ипак то велика траума била, велики страх да нисам могла све памтити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли памтите, да ли су они нешто учествовали или само гледали ту шта се дешава?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Када сам их ја видела, стајали су. Тако смо сишли у колони, мој отац је рекао мојој мајци, каже, «ми идемо»; јер је мој брат тада имао 19 година, ту је био испред нас на два, три корака, са исте стране лијеве гдје смо и ми били, каже, нас двојица одосмо истим путем, а ти и то двоје дјеце, моја мајка, мене и моју сестру, да би узела каже, узми каже то двоје дјеце и гледај их. За нас неш ни знат. То су биле последње ријечи од мога оца, којег сам још до колоне, до камиона гдје су паковати, гледала тако у пролазу сам у близини у метру-два са друге стране ишла до њега, тако и брата и своје амице значи, који су били очева браћа, био је Муриз, Хамед, Мурат, Адем, амицићи су ми: Хусеин, Јусуф, били су ми исто амицићи Мирсад, Русмин, Јасмин, који су у истој колони, значи, ту били, мој амица је тај Јусуф био јако стар човек са можда близу 65-70 година, њему су рекли, чича, каже баци, имао је капу-беретку на глави, носио је, каже, чича баци ту беретку каже и даћемо ми теби зелену беретку. Каже он, само је ово капа, каже мораш је бацит и руке завежи и прођи на страну горе у колони, јер су тад постројили и мога деду који је имо исто тако година, можда двије-три године више од амице и њег су исто у колони ту уврстали и тако смо још увијек ишли доле, тим путем, онда сам видјела како мога брата удара онај један зв.»Швабо» и шутира говорећи му друже, дође ти мени овде, те му ријечи реко. Скочио је, ногом га оvdје овако у стомак ударио, јер сам ја била на два метра, он је био испред мене на лијевој страни, ја сам на десној, ал смо били у два метра, тако да сам те ријечи чула кад му реко, и тако колона док је ишла, ми смо ишли до ливаде, гдје су нас одвајали, људе су паковали у камионе, видјела сам ту близу сам камиона, видјела сам кад ми амицу Мурата позвао ту српски је војник био, рекао је Мурате сићи с камиона, он је сишао доле, каже дај ми своје исправе, дај ми личну карту и возачку дозволу, амица је то дао, доставио му ту, рекао је као, ти имаш категорије, мого би нам помоћ. Каже он, ту сам. Вратио га на камион, документе му није вратио, он је ошо на камион, камион су нормално мушкарци спаковали и кретали, отишли су према Каракају, ми смо још увек остали чекајући на ливади, ту кад су мушки сви отишли то је било од 17 – 65 година, како ко, дједа су испустили из те колоне и амицу, они нису отишли доље с њима, и кад је вријеме дошло да идемо ја и моја мајка и сестра, дошао је аутобус, више

камиона није било, ту је, ту смо ушле ја и сестра у аутобус, мајка није ушла, моја сестра је заплакала и каже, стан да изађем, ми не можемо саме, мајка нам је остала. Тај од српских војника који нас је упустио, склонио је народ, мајка од ових девојчица нека уђе, не могу саме. Моја мајка је ушла, тако да сам сјела у аутобус, нисам имала мјеста, села сам доле на патос аутобуса јер је било превише претрпано, и кренули смо тад, аутобус је можда стајао неких 5-10 минута и кренули смо исто према Каракају. Ја сам сједила доле на патосу, нисам могла ништа значи да видим, гдје су камиони, куд су, шта су. Наједном је колона била заустављена. Кад се колона зауставила, док сам сједила, док сам пролазила доле још кроз бијели, тим путем Бијелим Потоком, ту сам исто видјела онај, да је био Кићо и Драган, који су имали продавницу «Божур» се звала прије рата, које сам сваки дан сретала ту у повратку из школе да би купила себи јест за кући, ту су и они били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли они из Петковаца?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Из Петковаца су. Двојица браћа су, ту сам их видела њих, и видјела сам док сам стајала на ливади плакајући кад је мој брат био ударен, ту сам кренула на ливаду, плакала сам, ту сам видјела исто да Драган, син од Боре Лукића креће према горе, узбрдо, контра од нас, са пушком је био, то сам видјела, он је ту отишао. Кад смо ми кренули са аутобусом дуго, мени је бар тај пут дуго трајао, колона је стала, кад смо стали, ту је све заустављена сва колона била, кад сам умала и подигла се и од других људи сам чула а и видјела сам, да је то био Црни Врх, она увалија доле највећа која постоји, да смо ту стали. Врата се од аутобуса одвојила, у аутобусу су нам била два војника која су нам као пратња била, један од њих је рекао овдје ћемо их стрпати, други је рекао, без наређења не радимо им ништа, стајаћемо. Он је рекао, ма овдје их је мјесто, овдје ћемо их. Други је опет рекао, не смјемо ништа радити јер их морамо држати овдје док нам не нареде да кренемо или шта даље да радимо. Ту смо можда једно пола сата стајали јер је то сво вријеме текло да не знаш ни сам у тој, та трема каква је била, како је све да не знаш ни сам како је то вријеме текло. Наједном је дошао исто човјек и рекао, затварајте онај, аутобусе наставља се колона. Кренули смо даље према Мемидима, ту су биле жене и дјеца, кад смо тамо дошли, тамо смо тек видјели значи, да људи нису ту ко што је нама речено да ће и они ту, да нема никог. Да су ту само старци, жене, дјеца и ту. Кад смо сви изашли у Мемидима из аутобуса, ми нисмо даље могли путовати, стали смо ту једно вријеме, колона је, почетак колоне већ је текао горе, видјела сам ту како одвајају дјевојке на једну страну, а ова остала колона да иде горе према значи слободној федерацијској територији, ту сам ја била одвојена од своје мајке иако је мајка болно плакала, пустите ми дијете, одвели сте већ ми све, пустите ми њу, нису

хтјели, један је војник рекао, не узимамо их да их побијемо, узимамо их за размијену, неће им ништа бити, ви наставите пут, она не може. Тако је и било, да ме нису пустили, одвојена сам била исто са 70 дјевојака, и ја мислим да је око 30-40 било мајки које су тако исто одвојили или старци су били, и били су малолетни мушкарци значи који су били до 14-15 година, и они су били одвојени ту са мном је кренуо мој Амица тај Јусуф и његова ћерка, одвојени су и они исто били, ту смо стајали одвојени тако та група, све док цијела колона није прошла која ће да иде за Калесију горе на слободну територију. Кад су они сви прошли, дошао је онда ту испред нас црн, висок момак, човијек, крупан, јако крупан у шареној униформи, наоружан је био, и обратио нам се он ту. Каже, ја сам вас узео, ми смо сви плакали јер је ипак нам доста свега било цијели дан да није било више да неко не плаче, он нам је рекао ту, немојте да плачете, ја сам вас узео на своју одговорност и ја ћу вас држати горе као таоце, јер ми онај, имамо горе код ваших заробљених нашу четворицу војника које морамо да добијемо назад, ми вас морамо држати. Ми смо нормално ћутали, кренули смо за њим, колона је кренула пред школу у Мемиће, кад смо дошли горе, он није био ту, кад смо требали ући у школско двориште на игралиште, он није ту био, тај што нас је доле узео. Ту смо дошли, други нам је војник био ту, са пушком исто у шареној униформи, сјећам се да је имао црну тракицу око руке и да је имао црне рукавице без прсти изрезате, стао је испред нас и рекао, на једну страну ћете одвојити ствари, а на другу се постројте ви, што смо ми и урадили, стали смо тако без ствари, без ичег, очекивајући на најгоре, мој амица је успио рећ, онај, дјецо, овдје нам је крај. Одавде нећемо изаћ. Рекла сам само на то, амица шта ћемо, не можемо ништа, готово је. Ту смо стајали можда неких ,па сат и по до два, јер тако сам бар мислила да је толико времена било док тај човјек исти није дошао, кад је он дошао, чули смо му име, звао је се Зоран, стао је пред нас и почео је да галами чисто на тога што је стајао испред нас. Каже, зашто држиш тај народ ту, зашто их мучиш, довољно им је било муке доведе. Каже он, нисам добио наређење, не знам шта с њима да радим. Пошто је он ту дошао, врата су на школи тој била жељезна, стакло је било, оно је било слупато, он нам је се ту исто обратио, рекао је, извинте ви морате кроз овај отвор проћ, врата се нису могла отворит, кроз то стакло полупано полако прођите, ући ћете у школу. Тако смо ушли, горе смјестили смо се у двије просторије, једна је просторија била где је био педагог, а друга је била неки велики кабинет попут географског кабинета, тако да је велика баш просторија била. Ту смо се стрпали, сјели смо, нико нам ту ништа није једно вријеме је била тако тишина, мир, није нам нико долазио, није ништа. Док смо све ту сједили, у сусједној, значи, у другој учионици до нас гдје је стајао, гдје је био

директор, канцеларија директора, ту је ушао тај Зоран и још тројица војника, које смо тек ту први пут видјели значи, и они су тамо били, чујемо ми неке приче, нешто све, али не знамо ништа о чему се дешаје, шта се дешаје и ми смо само ту, онако, можда једно два сата, излази он нама опет да се обрати. Каже, ми вас морамо овдије држати, такво нам је наређење, бићете ту као заробљеници до сутра, сутра ћемо видјети даље шта ћемо. Рекао нам је исто онај, ако имате злато и паре, то морате предати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оћете да седнете на ту столицу?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Нећу. Морате предати злато и паре ко има, ако имате више од двије милијарде су тад биле, морате предат, што имате преко двије милијарде и злато, можете нешто да оставите за себе, а нешто и морате да предате. Ми смо нормално морали се сложити, даћеш све, да је жива глава да изађе одатле. Дошао је исто са тацном једном у руци, каже, овдје ћете онај, што имате да дате, тако да ја сам имала двије милијарде равно, мој ми отац ујутру кад ћемо кренути дао, ја сам показала те паре, ја имам толико, значи, јел требам шта да предам, каже, не требате, неко је имо и злата пуно, неко имо и новаца и све. Сјећам се само онај, да је имала, да је била с нама ту онај дјевојка, која је била шећерни болесник, да је она морала имат паре јер је инзулин користила још тад, она је заплакала и рекла, ја имам паре, али је мен то за лијекове, ја немам ни за шта друго паре, зато ми је. Он је рекао њој, узети ћу ти ја паре и приликом размјене ћу ти ја вратити, јер вјерујем ти да си болесна и тако ту смо то предали што смо имали, он је отишао, ми смо сједили ту, цијелу ноћ нисмо нормално од страха могли да спавамо у тишини, кад је било, не мог сад рећ тачно око колко сати, али ми смо ту окупљени предвиђали да је могло бити око 2-3 сата, доле су жељезна врата, почела да дрмају јаки су то ударци били да одзвања ноћ је била, па то звони на све стране. Једне прилике тај дежурни који је био на вратима, дошао је горе и позвао њега, каже, Зоране, молим те дођи доле, наваљују да уђу ту, он је одма изашао, није се вратио више тамо, он је отишао доле, силазећи низ те степенице, рекао је, споменуо је име, ал се ја не сећам тог стражара, као ухватит никог не смијеш горе, ја сам узео људе на своју одговорност а ти пушку имаш, знаш шта ћеш да радиш. И он је отишао доле, кад се он вратио горе поново, неких 5-10 минута, више се та бука није чула, није нико наваљивао, ништа, он је се вратио, прошао је у кабинет, тамо гдје је и сједио, кад је јутро свануло, донијели су, дошао је да пита јесмо ли гладни, шта би јести, пити, то све. Иако је протекло 24 сата и можда и више, није нам било ни до јела ни до пити, он је донио нама јело, донио је намазе, сокове, значе, све нам је донио ту, значи, на сто нам је ставио, послужите се, вода је исправна за пити, све можете значи, једите слободно значи пијте, опустите се, морате се

опустит не смијете бити тако, да је он нама помагао ту мало да би ми добили храбрости неке у свему томе, не смијете бит тако тужни и таки, ми нисмо нормално могли јест од тог страха, није нам било на уму, око 10 сати, долази поново он у собу да нам се обрати, јер је желио ићи да ли на преговоре. Кад је дошао ту, рекао нам је, знате шта, ја вас остављам саде код свог пријатеља, значи, како вам је било досад, биће вам и одсад, значи, нико вас неће дирати, неће ништа, узмите једите, пијте, а ја идем на преговоре са вашима. Ја ако успијем договорити размијену, ви ћете данас бит пуштени око 3-4 сата, ако не успијем да договорим размијену, онај, каже, остаћете до сутра и сутра ћу вас ја добровољно пустит у три сата, ја по својој вољи, значи, без размијене и без ишта. Ми смо се сложили с тиме, човјек је отишао, ми смо ту сједили, нама је то вријеме текло као једна година дана, да никад не може да, да смо сви истовремено у сатове гледали, ал да нико није вјеровао да ти сатови раде, да се вријеме није померало и око три сата ја мислим да је тако, се он вратио. На улазу уз степенице, одма нам је рекао, спакујте ствари каже, све је успијело, размена је договорена, идете кући. Ма није то он ни изговорио, ми смо и били спаковати, значи, није се нико могао ни распремити и ту ништа, оно мало што смо својих стварчица имали, покупили смо доле, опет смо у колону стали, он је био испред нас, објаснио нам је све како ће нам размијена да протече и горе кад уђемо у међузону између наших и њихових, како ће нам да буде и све, ту нам је рекао онај, каже у колону двоје по двоје, горе ћете доћи, кад будете стали, да ми примимо своје, да они вас преузму ваши, да вас узму, ту ћете онај, каже мало застати и кроз Калесију кад будете тамо објаснио нам је мјесто гдје је, каже, пожурите прођите, ту ћете бити гађани гранатама да би вас побили ,то знајте, сачекајте мрак или нек вас преведу једно по једно у неприметном, каже, сигурно ћете ту бити гађани. И тако је колона кренула према тој међузони, кад смо дошли горе у међузону, тој дјевојци је паре и вратио, рекао је само онај, да 200 марака је морао да да, по 100 марака двојица су ту видјели, каже морао сам им дати, а ово ти ја враћам све, лијечи се. И ту нас, су нас преузели наши, они су узели своје и ми смо даље кренули за Калесију, горе, гдје смо били на Дубравама смјештени после, кроз Калесију док смо пролазили, како нам човјек рекао гдје ће нас гађати, шта ће с нама бит, тако је било, ту смо имали рањени, значи повређених и тако да смо прешли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А за кога сте размењени, јесте ли сазнали?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Само смо сазнали за четворицу бораца, један је био, како смо ми могли скужити да је он рекао да је неки већи чин он носио, да њега највише спомињу, да као њега морамо добит, то нам је пар пута реко, ми вас, ми њега морамо добит. По томе смо ми

сами то могли значи, да закључимо да је то неко вјероватно врло важан био, јер за обичног војника вјероватно се не би толико заступило да се мора добит назад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кажите ми колко има од Мемића до Зворника?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Па не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то близу?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Па јесте, ја, нема пуно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се вратимо само на онај део кад сте кренули овај, Вама је речено да ће, претходног дана Вам је речено да ћете ићи својим возилима тракторима

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ујутру сте Ви чули да то није тако.

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Ујутру јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је тај комшија што је дошао па је Вашем оцу?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Нисам изашла напоље да видим, мој отац је ту изашао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Значи, Ви сте ту живели у Клиси?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли тамо има две раскрснице?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Имају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли ова прва та што доле од Петковаца долази се на њу?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Е то је прва, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то та главна?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Та је главна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Велика, где сте сви били скупљени.

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то та Алићи или?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Алићи, Алићи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Алићи, добро. Да ли сте чули или видели да је неко можда убијен био у Бијелом Потоку, нека убиства да су се догодила?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: У Бијелом Потоку, док смо сједили ту, чула је се пуцњава значи, јесмо, док смо сједили на ливади, чуло је се, рафал је цијели значи, то смо чули значи ту, ко је убијен и шта је ту, нисмо значи, ту нисам знала, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поменули сте неког «Швабу»? Ко је то, је ли то исто неки кога познајете?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: То је из Петковаца горе надимак му је «Шваба», тако су га сви звали у школи значи и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли и он био наоружан или?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли било неке полиције, да сте могли да разликујете униформе, рецимо оне сиве полицијске или цивилне или војне?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Војни је било од бивше Југе, она војска, униформе су биле, е, сад за полицијске не могу да се сјетим, значи, то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте Ви знали пре тог дана да ћете Ви отићи из свог места, кад сте Ви први пут сазнали да ћете ипак морати да одете из тог места?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Прије, на један дан смо само знали, то су нам сви говорили, кад се ишло на те преговоре, на те скупове, сви су нам говорили, нећете нигдје маћ, будите ту, неће вас нико дирати, неће вам ништа бити, значи, сједите, нико вас неће дират. Пошто смо ми сједили скрштених руку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је учествовао у тим преговорима, да ли сте Ви знали, обзиром да сте имали 15 година?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Па нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте знали? Добро. Рекли сте да сте Ви и мајка и сестра, је ли тако, аутобусом.

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле се тај аутобус појавио, је ли било и аутобуса и камиона?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Ми смо га видјели, од Каракаја је дошао на Бијелом Потоку се окренуо и паркирао гдје ћемо ми да улазимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли видели још неки аутобус или само тај којим сте ви ишли?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Било је још иза нас, ја мислим да је био још један аутобус и нешто као мини комби, још сам то видјела значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је за жене било ?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А мушкарци су отишли камионом?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Мушкарци су отишли сви прије него што је иједна жена значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли су биле неке ознаке на аутобусима или тим камионима од фирми, или су то приватни или војни, да ли се тога сећате?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате ко је возио тај аутобус? Јесте познавали те возаче?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Нисам гледала, јер вјероватно да сам знала да ће све ово након 18 година, да ће до овог доћи, да ја знам да укључим свој мозак, да гледам, тад би пратила, сад да се дешаје, сад би пратила значи, да знам, ал нисам знала шта се дешаје, јел ја у Мемићима очекујем свог оца и свога брата и све своје најмилије тамо да ће да дођу, кад исто и ја излазим да ће они тамо да ме чекају значи, као што ми је речено. Нисам очекивала да ће да их воде у Каракај да их убијају, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се Ви сећате шта је после мајка с обзиром да је она била ту и старала се о Вама, да ли се она распитивала, да ли Вам је нешто говорила, шта се сад дешава, како сте овај, информације добијали о судбини ових мушкараца који су одвојени, кад сте стигли у Дубраву и то, кад сте први пут сазнали да, да су они убијени?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Тај дан кад сам размењена из Мемића, кад сам дошла тамо у Калесији значи, кад су нас преузели, одма сам питала ту, онај, шта је са оцем, шта је са осталим, значи, свима који су одведени, толики људи, каже, нема их овамо, нико није дошао. Ја сам тако запрепашћена сва стала, па реко, јел могуће да није дошао нико а речено је да ће се ић. Каже, нико тамо није дошао и тако је и било кад сам мајку видјела, дједа сам исто видјела, јер знам да је он прешао, јер сам га видјела да је он у истом аутобусу био где и ми, то, то знам значи, а ово никад више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваш отац је ексхумиран, је ли тако? Фетија, на Црном Врху?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А брат?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Брат није још, јесу два амице Хусеин и Муриз и један од Хусеина син Русмин. Ово није више нико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сејдо Хасановић 1956., Фехро, Хасан и Хусеин Хасановић? То је на Црном Врху.

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Русмин на Црном Врху?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Јасмин није?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Није још нађен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Муриз је нађен је ли и Ваш отац?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли се Ви вратили у Ваше место?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Мајка и сестра јесте, а ја сам се удала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте се удали у Витиницу, је ли?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: У Витиницу, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад, кад су се оне вратиле, како је дошло до тога?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Ја мислим да је то било '98., или '99. година, тако што је, шта је знам више како, људи су их звали, значи, јел сам ја једне прилике кад је било, само иде се у обилазак кућама и све то, да се види српска полиција је то преузимала, пратила и све те једне прилике сам са мајком и ја ишла доле да видим шта је и како је, и тако мало је се ишло, имало се одређено, одређено време, значи, неких 7 дана идете, чистите мало то, радите, јер је све било попаљено, срушено, зарасло све, једне прилике сам ја са мајком тако ишла радит, чистити, и мало по мало, и онда је дошло тако да се могу да врате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је кад се рат завршио је ли тако?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Па '98., '99.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 98-99 сте први пут отишли?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Први пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сте затекли, је ли ту неко живео у то време или раније у Вашој кући или?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Па запаљена кућа, затекла сам ужас живи, кућу изгорјелу, тако све зарасло, да сам прво што сам стала да сам се толико исплакала да сама не знам дал је реко могуће, да је могло ово човјек један да уради, из каквог сам отишла у какво се враћам, зар је ово могла свјесна глава, душа, да ово уради, све је невином народу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли има још нешто можда чега се сећате или да видимо питања дал има од стране странака?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли има питања?

НАТАША КАНДИЋ: Хтела сам овај, да питам Америу овај, до априла се ишло у школу?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: јесте.

НАТАША КАНДИЋ: Јел је било у школи неке приче о томе да се мења нешто, да ће бити рата, да.

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Пошто је била нам је мјешовита значи школа, нисмо имали одвојено, значи, ишли су Срби, Муслимани, међусобно оно док сједимо у клупама, тако па ајд сматрајућ још као дјеца смо били, значи оно са друговима и другарицама, оно је било само то, ја се сјећам једне прилике ме другарица питала, кад би заратило куд би се ви крили? Па не би никуд, значи, шта куд да се кријем? И тако то, шта мислите да дође до рата, шта све то, углавном су тако то све неке мале приче биле, у детаље оно даље није било.

НАТАША КАНДИЋ: Јел тада овај, била нека војска у Петковцима?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Кад се враћамо кући, пошто сам ишла у другу смјену, испред продавнице, код споменика оног, тако понеког видимо, оно или у путу да један само иде, значи, некад је био то полицајац значи, што то раније није било значи, то.

НАТАША КАНДИЋ: Јел било неких страних људи ту у Петковцима који су дошли?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: То док смо ишли у школу?

НАТАША КАНДИЋ: Да.

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Није.

НАТАША КАНДИЋ: А после у априлу јел неко из Клисе ишао у Петковце, или?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Нисмо ишли, биле су барикаде, нисмо могли проћ.

НАТАША КАНДИЋ: А када си виђала ове своје из школе, наставника Ђорђа, јел је било да си са неким стала, разменила једну реч, питала нешто.

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Није, није, нисам могла нисам имала ту храброст. Нисам, видјела сам га једне прилике сам тог Ђорђа видјела, само у пролазу из аута а од Јову сам видјела, исто тако, на неких пар метара, значи, нисам дошла у ближи сусрет са њим, а да сам дошла, онда би му можда чак и рекла у очи.

НАТАША КАНДИЋ: Не. Јел то говориш сад после рата или?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: После рата.

НАТАША КАНДИЋ: Али тада док сте.

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Ма не, не, ма ту је био страх, ниси смео да главу дигнеш.

НАТАША КАНДИЋ: А дал је неко пришао твом оцу?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Није. Очекивала сам, брату је пришао тај који га је ударио у стомак и који му је рекао и то и није више нико. Е амици јесте, значи, амицу је с камиона човјек вратио, да би му узео личну карту и возачку дозволу, тражио му документе, ту сам сконтала да му је требао возач камиона значи, то ми кроз главу прошло, кад му споменуо категорије возње. Али не, вратио га је поново на камион, његове документе однио са собом.

НАТАША КАНДИЋ: Добро. Само још око ове размене, поменула си четворицу да су, јел си их ти видела ту четворицу?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Нисмо, нисмо били ми овај, ту.

НАТАША КАНДИЋ: А одакле ти тај податак да су четворица?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Па тај нам је Зоран рекао.

НАТАША КАНДИЋ: А још док сте били?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Док смо били, у Мемифима, значи, ту кад нас је одвојио, ту нам је одма рекао, немојте се бојати, идете само за размену, наша су четири остала код ваших овај, горе, ми их морамо вратит. То нам је он ту споменуо, а ми нисмо.

НАТАША КАНДИЋ: А шта је био тај Зоран?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Па војник је био ту.

НАТАША КАНДИЋ: Млађи, старији?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Па био је млађи. Па можда до тридесетак година. Тако, није био више вјероватно.

НАТАША КАНДИЋ: Колико је био?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Не знам.

НАТАША КАНДИЋ: А овај, никада га ниси више видела?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Нисам, нисам, нисам имала прилике, то у Мемићима било, нисам могла имат прилику.

НАТАША КАНДИЋ: Јел он као човек из Мемића или?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Не знам, не могу да кажем оно што не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Акценат који је био јел онај босански или?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Босански акценат. То је сјећам, а било је онај, док смо кроз Клису, било је и који нису били босански Срби, било је акцената оно по причи и то у Клиси, од те војске значи, коју ми нисмо познавали, који су били ту, а он, он је причао по босански, значи, није имао акцента.

НАТАША КАНДИЋ: Кад кажеш у Клиси, мислим тог дана?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Тог дана, тог дана док смо исељавани, кад смо пошли.

НАТАША КАНДИЋ: Јел било неког од полиције, војске, које је твој отац познавао?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Па не знам, није нам успјело то рећ, значи, ту док смо били, јер је то, то је био један болан дан, то је био ужас, то, то, то је трема, то је толики страх био да сам човек није могао да поверује, ја и сад кад се враћам, ја сам враћена сад у тај моменат, значи, све то, али нисам свјесна ни сад шта сам све тад преживјела, како сам тад имала храброст и како све јер не знам, можда га је мој отац видио, али није успио рећ, али да нас не би сигурино даље, да не би ми значи више, јер ипак су то дјеца.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, а ти си била који разред тада?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Осми разред.

НАТАША КАНДИЋ: Осми, шта си ти чула од оца, мајке или од других шта се то догађа, зашто ви морате да идете, ко је о томе одлучио?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Па због рата јер се около све нас пуцало сваки дан ми чујемо, свако вече, јер смо ми били у подруму доле заштићени значи да нас не би убио јер једне прилике нам је метак пред врата пао ту и све, тако да смо да као, не знам, дођу, значи једноставно морате да идете јер нам је све дотад прича била неће вас нико дирати, ту ћете живети, значи нико.

НАТАША КАНДИЋ: А ко је то причао «неће вас нико дирати»?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Па Срби који дођу на преговоре. Значи они кад дођу на преговоре увијек је било не смије вам ништа фалити, неће вас нико дирати, слободно живети, радите, своје њиве обрађивајте, нико вас неће дирати. До један дан кад је дошо тај дан.

НАТАША КАНДИЋ: Јеси ти виђала те људе који су долазили на преговоре?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Нисам, нисам ја то могла видети, ја сам била кући, то нисам могла видети, значи не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Колико из Клисе, али баш они који су живели у Клиси пре него што су избеглице дошле, колико је људи одведено и убијено?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Па можда нећу тачан број рећи али мислим можда око 130 бар, нисам никад знала значи у детаље да некад, али знам да је пуно, кад погледам колко је само моје фамилије отишло мојих најближих да за даље не идем значи.

НАТАША КАНДИЋ: А колико је село, колико је имало становника?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Па имало је око 200, 300 кућа, прилично је било велико село, не знам становнике.

НАТАША КАНДИЋ: Колико је мушкараца остало у селу?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Мало, остали су стари и малољетници, мало је остало. И остали су они људи који су негде вани били, значи који нису ту били и то, али је мали број осто.

НАТАША КАНДИЋ: Немам више.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Рекли сте да су током априла месеца избеглице из околних села почеле да долазе у Клису па јесу ли они причали због чега долазе ту?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Причали су да се пуца, једни су причали да су долазили на врата застрашујући и све и нормално кад се теби пуца око главе нормално да ти није сигурно да ти мораш негде да идеш тражити безбедније мјесто.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Јесу ли помињали ко им је то долазио на врата и рекао им да одлазе?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Не знам, нису, ма не сјећам се.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Само у смислу да ли су били српски војници, комшије или неки други?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Били су комшије, највише су то комшије биле.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А док су се те избеглице налазиле у Клиси током априла и маја, је ли било пуцњаве на села?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Около села јесте, значи около, јер смо ми тако повезани да су скоро све Срби около нас, значи около нашег села скоро значи. И тако кад дође вече тад је највише пуцало и ако смо

ми близу врата, прозора да ти видиш само са свих страна оне светлуцаве метке како долазе и како, значи са свих страна.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Јесу ли се у том периоду негде тенкови кретали у околини села, јесу ли пролазили ту?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Тад? Једне прилике се само сјећам да ми је отац реко, а само не знам да ли је било пред крај маја или како, онај, да су за Малеших прошли, е сад да ли су били транспортери, тенкови небитно, значи нешто од те велике, великог наоружања то, а овако ја нисам видјела значи не знам.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А да ли Вам је било шта познато што се тиче предаје оружја посредно било како да сте чули од неког, од оца и тако, предаје оружја?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Само знам да је човек дошо на врата и реко «оружје се мора предати тако захтијевају, ми смо заштићени ту, нико нас неће дирати, шта има ко нека преда», а мој је ђедо имао ловачку пушку на дозволу коју је предо и тако вјероватно, нисам била ту ко год да је имо значи предо је, однешено је, одвезли су људи. Тај камион кад је одвезо то сам видела пошла сам до другарице и тај сам камион видјела кад је прошо, пошо је према Малешиху тамо, е то сам видјела значи.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А ко је возио тај камион, ко је одузео оружје?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Па Срби, Срби.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли је на Бијелом Потоку, да ли су заробљени мушкарци претресани, да ли им је одузимана документација и то?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Јесу. За сву документацију не знам јер је било да све по два у колони овако вежући руке, било да је то старац од 70 и 80 и 90 година је било старца, он је моро да се нађе у тој колони са завезаним рукама на потиљку и неке сам видјела значи што сам ја успјела значи јер је то велика маса народа не можеш све ни да видиш, да су их оно претитравали и то. Амицу сам видјела значи то сам сигурна кад су га довели горе, онај, са камиона кад су га свели да су његове документе узели, то сам ја видјела јер сам била можда на 3 до 4 метра до тог камиона и да сам га ту и последњи пут видела кад се вратио на камион поново.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А ово на Црном Врху кад се ви налазите у аутобусима на Црном Врху, кад војници помињу да чекају наређење да виде шта би радили са вама, је ли помињу од кога, ко треба да им изда то наређење?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Нисмо, ми то нисмо чули. Значи ја сам била у аутобусу нисам чула, значи да каже наредио небитно Перо, Ђуро, небитно, то није.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли они помињу неки штаб, нешто тако одакле, из Зворника, одакле?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Не знам, не знам, то не знам значи.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро, а када сте сазнали први пут, прву неку вест о томе да су заробљени мушкарци убијени, када сте то чули?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питала сам то.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А то сте питали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, хајмо нешто што нисам.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро, хвала, онда немам више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја ћу Вас питати нешто да разјасните уколико будете могли. Ово кад сте дошли на Црни Врх па сте ту стали и онда су нека двојица војника међусобно разговарали о евентуалној вашој даљој судбини. Да ли су ти војници били у аутобусу?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Јесу, јесу, рекла сам да су били у пратњи са нама у аутобусу су били и изашли су испред врата, кад смо ми чули, значи врата су од аутобуса била отворена они су ту њих двојица између себе причали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи то су она двојица што су кренули с Вама из Бијелог Потока?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Да, да, што су били. Тај један је био који ми мајку увео, значи кад смо ми ушле нас двије, он је моју мајку увео, изашо је и каже «склоните се, мајка од ове двије девојчице мора ући», то је био тај један ту, исто је с нама дошо до Мемића у пратњи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И он је ту изашао и њих двојица причају?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта каже за наредбу?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Овај један је вико, онај, «ту им је мјесто да их ту побијемо», овај је реко «не, чекаћемо наредбу да видимо шта ћемо да радимо».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Какве униформе су они носили, сећате ли се?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Претежно су биле оне шарене униформе, у суштини значи, било је и од војске оне бивше југословенске, али је више било ту са шареним маскирним униформама.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесу та двојица носила неке траке? За неке сте говорили да неке траке имају.

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Један је имо траку на руци, црна трака је била на руци.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте запазили како они говоре? Да ли би то били мештани из Босне?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нисте?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Нисам, то нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тај њихов коментар, је ли они чекају да неко дође, да ли њима неко приђе од те војске да каже?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Шта ће даље са нама да буде?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Да, да, они су чекали то. Они су чекали то наређење да ли ће човек да дође да каже скрцајте их у провалију, да их побијемо, да ли ће доћи и каже иду за Мемиде значи. Они су то чекали, е кад је то наређење дошло значи реко је «затварајте аутобусе идемо», значи креће колона.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли код њих неко дошао па њима нешто у том смислу рекао или, јесте то приметили?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Дошао, дошао код њих.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е како тај изгледа?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Не знам, јер је то ипак нас је можда 100 и више у том аутобусу било натрпато, да сам ја човјеку сједила старцу од 65 година у крилу, мени моја сестра и код сестре на крилу опет дјевојчица мала од пет-шест година, да је толика гужва била да само да се погушимо да ништа друго.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Можете ли да се сетите какве су они пушке носили, јесу биле дугачке или краће?

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Код те двојице су биле краће, оно овако окачене су али су биле краће, значи нека овако то је отприлике била величина, то се сјећам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, хвала, немам више питања.

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Одбрана нема питања? Добро, ако немате више шта да додате, седите. Хвала Вам што сте сведочили.

Оштећена АМИРА ОМЕРОВИЋ: Молим.

То је све што имам да изјавим.

ОШТЕЋЕНА ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може сада други сведок. Дobar дан. Можете и да седнете ту.

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Стајаћу сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је Ваше име?

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Ја се зовем Мустајбашић Фатимка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Фатимка?

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Фатимка да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам чула да има са «К».

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца?

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Оца Мурата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца Мурата, рођени сте које године?

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: 27.01.1955. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком месту?

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: У Кучић Кули.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Кучић Кули.

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где живите?

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Живим у Тршићу босанском, општина Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Домаћица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте у сродству или у некој свађи са оптуженима Грујић Бранком и Поповић Бранком?

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете оптужене?

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Не познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Као сведок дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело. Ја ћу Вас замолити да прочитате ту заклетву испред Вас.

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Нисам понела наочаре, не видим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ја ћу Вам говорити па Ви поновите. Заклињем се да ћу о свему.

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Заклињем се да ћу о свему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што пред судом будем питана.

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Што пред судом будем питана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорити само истину.

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Говорити само истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ништа од онога.

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: И да ништа од онога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што ми је познато.

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Што ми је познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећу прећутати.

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Ако будете требали да поменете име неког од тих сведока ту, али пошто немате наочаре како ћемо сад то.

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Па нек понесу, имам ја у торби.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можда моје могу да помогну.

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево пробајте.

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Да видим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1,2 па Ви видите. Има ту нека слова и неки бројеви поред, па ако случајно неког од тих људи познајете немојте му рећи име, на пример тај "Q" сведок, па има тај сведок «Осам» што је преживео и тако, ако случајно нешто Вас питам за те људе Ви немојте рећи име и презиме него само ту ознаку поред, јесте. Само да ми вратите да ја могу. Да нам испричате Ви шта је Вама познато, седите тамо.

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Извињавам се, једну чашу воде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, зар нема?

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Пошто ја немам, ја имам шећер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Само да нам испричате значи шта Вам је познато о тим догађајима од 01. јуна. Овде се ова двојица оптужених терете за ратни злочин против цивилног становништва, према оптужници ставља им се на терет да су наредили да се узму за таоце војно способни мушкарци који су смештени у Техничку школу у Каракају, да су после пребачени у Дом културе у Пилици и да су сви ти људи смртно страдали у периоду почетак јуна месеца, па ћете нам Ви испричати да ли сте Ви били у Тршићу до тог 01. јуна или сте негде се преместили и шта се то дешавало тада?

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Прво се дешавало што се тиче застрашивање, пуцање, спавали смо по шумама, страх је био, тако да смо морали да, тражили су нам да се да оружје ко има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Тршићу?

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: У Тршићу, јер смо ми ту живимо у Тршићу је мјешовито Срби, Муслимани. Извињавам се само мало да пијем воде. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било већинско српско или муслиманско у Тршићу становништво?

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Ја Вам то не знам рећи, изгледа да је било више српско становништво него муслиманско. Тако да су тражили баш овај, тражили су дозволе куд се ко креће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко? Кад кажете «тражили» увек нам реците ако знате ко и од кога.

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Они су тражили од наших Босанаца, пошто је мој муж радио у Београду, радио овде у «Енергопројекту». Они су тражили ђе је он био за викенд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко? Ко?

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Срби.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који Срби, мештани или неки непознати?

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Комшије, комшије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Комшије.

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Комшије, Цвијетко Јовић је био главни за то да да потврду ђе је мој муж био и остали мушкарци ђе су били за викенд. Ја сам један, баш ту последњу недељу отишла доле да тражим потврду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где доле?

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: У Тршићу, ту ђе станује тај човек, ђе живи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код Цвијетка кући?

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Код Цвијетка Јовића кући, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли он то имао у кући нешто?

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Не, не, он је био у Каракају, а он је из Тршића, он живио у Тршићу, а у Каракају је био ту за те, да даје те потврде куд се ко креће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како? Је ли имао неку функцију да ли то знате?

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Не знам да ли је имао какву функцију, углавном је он био ту за те папире да даје он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кући дођете код њега?

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Ишла је кући отишла, недеља је била, отишла сам ја кући, он није био ту, био му отац. Ја сам дошла њему и тражила тако, он мени каже да је он у Каракају, да нисам могла ту потврду добити, међутим је у мене муж назвао Асима Даутовића да он њега упише да могу проћи за Београд опет да се врате на посао. Е шта ћемо даље, ми смо били исто под страхом, куд ћемо, шта ћемо и мој је Сафет отишо доле пошо опет код Цвијетка да види шта ће бити. Они су њега вратили, сретла га нека војска је била, осам људи наоружаних. Тражили су њему куд је он пошо. Он је тако реко. Они су њега пустили, под кућом су ту мојом стајали, причали, испитивали и они су отишли, осам их је, знам да је било људи. Не знам ти људи ни једнога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли у униформи, у цивилу?

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Униформу са реденицима, са пушкама, под мојом кућом су били сви осам их је, знам да је било. Сви су ту били, мој старији син, три ђевера, све то, они су њих туди сазвали

да виде шта ће ко има оружје. Свекар им је реко «претресите наше куће мојих синова и видите ако нађете све нас побијте». Међутим они су отишли. Дали су нам ултиматум до 12 сати ноћи да би ми предали ко има шта оружје. Ми нисмо ту ноћ спавали, нико није заспо и нико није тад дошо сутрадан што су рекли да ће доћи да виде да ли ко има оружје што се тога тиче. Е сад је овај Сафет је ујутру да иде на посао око четири, заправо он је и прешао овамо у Београд. Ми нисмо више имали даље избора, долазили су у Нурифа Мунибашића кући, неки су камиони били плави са церадама, вукли су овце товарили и говеда шта су тамо на отњишту у Тршићу то је пуцало се, пије се, то је била чисто ово као слава нека. Ја сам кренула са мојом децом сутрадан ујутру у понедељак ја и три моје јетрве са дјецом, али ми је старији син осто није са мном ишао зато што сам се ја бојала јер морамо проћи кроз шуме па ћемо изаћи горе на неке њиве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О ком то периоду причате?

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Чега?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које је то време, кад је то било?

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: То је било можда око 25., 26. маја, тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Маја, добро.

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: И паника је, нема, већ је народ сав из Тршића, Муслимани су сви отишли, нема више никога. Ми смо шта да идемо доле нисмо смели према Козлуку јер ипак доле војска хода, ходају транспортери, свашта се дешава, одвођење мушкараца у Каракају претучени, знаш страх и паника кад је мислим шта сад, куд, ће. И ја сам с мојом децом, нас три јетрве и кренемо за Клису. Дошли смо на Кучић Кулу одакле сам ја родом, кад смо дошли на њиву горе куће горе, запаљене су куће и горе, народ још увек горе где сам ја на Кучић Кули то је гора зове се Мајдан село. Ту народ још увијек ради, пуцају, има Ковачевац се зове то, рафално аутомати пуцају. Ми смо онако крај оне шуме у страху прошли, дошли на ту Кучић Кулу, народ се сав искупио куд ћемо, шта ћемо, хајмо у Клису, немамо другог избора. Мој отац, моја мати са мном су били, тако да смо ми горе дошли, били смо горе седам дана у Клиси. Шта је ко мого носио је, јео је, пио је, нисмо нешто ни имали, нешто смо се, неко нешта дао, ко је шта имо у Клиси, више се било гладно него сито али ето, ајд боже мој да се преживи нешто. Е кад је било седми дан ја сам била у зета и сестра ми ту у Клису удата била исто, ту смо били код њих. Ту смо били седам дана и кажу увече договарамо се ми да идемо за Сапну као на слободну територију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко то каже?

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Па наши, онди народ, пријатељи, не могу ја ићи са тим мушкарцима да ја причам. Каже

отишли да се договоре да ми идемо сви за Сапну, да ћемо ићи и мушкарци и жене и дјеца, да неће нико никог дират пошто је Клиса ваљда с њима шта да ли су се договорили тај Нурија Јашаревић што је био, нема ни њега. Ми смо кренули, крећемо ми ујутру пола је девет да се крене из Клисе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко вам то каже сад?

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: То су ти нама представници који су били, дошли од куће до куће и рекли народу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то Нурија покојни?

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Па и Нурија и који су били још ја не знам. И ми кад смо били ту смо били око пола девет знам да је било да изађем, до девет да смо изишли, рафал је сасуо аутомат, ја нисам видела ко је, ја сам у оном страху помислила да је то пуцају да нас плаше да изађемо из кућа. Међутим тад је убијен мој даица, ујко, моје матере брат први Ђинић Мурат он је убијен први, али ја нисам знала док ми нисмо дошле за њега ништа док после нисам сазнала. Ишли смо тако, у том правцу доле је била раскрсница стајала су два транспортера, шта је не знам, велико нешто, ни да ли су тенкови ја немам појма, не знам, ту су нам моја два сина тражили имају ли оружје. Мој је Самир био малољетан 17 година, Адмир 1973., а Самир 1975., овај, шта дјеца да имају, дај оне јакне и опет смо се саставили на истом путу. Ја кажем шта вам тражи, каже да ли имамо оружје, добро је нису нашли ко што нису ни имали. И ми смо тако ишли народ је кренуо сав, понијео је неко нешто носио да једе, неко деку, неко нешта, то је и старо и младо и у колицима, оним сељачка колица ко је непокретан био и хајде низ пут. Идемо низ пут на Бијели тај Поток, такорећи сад је «црни поток», зацрнио. Ми смо кад смо ишли за то брдо нисмо ништа нико није причо, сви смо шутјели, кад смо погледали овако доле тај Бијели Поток се види са брда, били су дуги камиони, па не знам ти рећи колико су били дуги са церадама. Кад смо на први асфалт смо тек стали овако ногом, испред мене су ишли Мустафа Тахић и Мустафа Гребих и мој зет Хајрудин и он је одведен, од сестре муж, и моја два сина, мој отац и моја мати. Један је био мали црвену траку је свезо и поред нас је каже «мушкарци бацајте торбе, руке овако».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Руке укрштени прсти иза врата?

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Овако руке иза врата, да. И тај исти мали са траком том, што је био мали, он је сваког другог младића овако ударио јако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ударио у груди?

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: У груди, он је мог Адмира ударио овако, а моја ћерка Емина је имала седам година, што је срећом сад имам њу живу још само њу, реко Емина како га онако удари, каже

она «мама», мени се учинило да је он њега ударио ногом, каже «не мама, ударио га је руком». Сваког младића, дјеце је било развијено, момак је био такорећи момак 19. година, ми смо одма те торбе бацили. Моја мати исто је имала високи притисак, носили смо воде, хлеба, шта ко има, мој је Адмир исто бацио ту своју торбу, сами све су то они побацали и на другу страну мушкарци. Шта се дешава, да је мени сад да ја видим има ли ико да је познат да видим да ли би те моје синове могло ико спасити јер нисмо ми никад ни с ким били у завади, ни с ким, јер мој муж је бранио у Тршићу био голман у «Дрини» у босанском Тршићу. Ја кад сам видила Петка Панића некадашњег кума, да га буде срамота, ја сам њему притрчала толико сам се њему обрадовала па да сам брата свог видила не би се обрадовала као њему, ја сам пришла и њега овако за раме, «Петко, Петко», каже «молим» и овако ми се обазру. Реко одведоше ми моје синове, каже «знам реко ми је Шахман Хуран да ће они за Калесију на слободну територију». Тај је Шахман био на камиону али је њега молио пусти Сафетову дјецу нису ти дјеца ништа крива, он то ништа није урадио. Они су само на страну њих и почели товарити у камионе, ја их више нисам видјела, видјела сам само кад су ишли овако за вратом исто моја дјеца и сви, три моја ђевера Изудин, Елвир, Исмет Мустајбашић, Мустафа Мустајбашић, Хамир Мустајбашић и онај Алија Међановић, Фехим Међановић, једанаест мушкараца из наших пет кућа нема. Једино Назиф Буљубашић је био у Зворнику и води се као нешто то је други, то је Буљубашић друго име, исто ту из наших села и тако да су они њих потоварили у камионе. После су нас товарили нема мердевина, знате шта су камиони високи, моја мати ми смо њу такорећи, свако свакога вуко у оном страху, у плачу, у цики, е извињавам се то што нисам рекла кад сам стајала у реду видила сам како једног туку испред мене, доле испред нас доста народа. Не знам ја шта је, човек је био замотана глава, туче га пендреком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко? Какав је тај што га туче?

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Војник, војник је туче га. Сад ја не знам човек је старији био, међутим док смо ми дошли доле то је нестало и ми смо туди сад шта ћемо, куд ће нас, ће ће, каже у камионе. Како ће се ко пењати у камионе кад је то високо не мере мердевина нико није дао, нико. Вуци неко некога то је све било модро кад ко кога ће ухватио то знаш цика, вриска, а они су нас ту на том, ја зовем «Црни Поток», а не Бијели, они су нас ту држали један могу рећи сат. Знаш под церадом кад је био 01.јуни то је било зима, како да кажем врућо, само што је назад отворена церада што смо улазили више није. Моја ћерка Емина била да се онесвјести, ја сам њу оно водом прскала што сам понијела, мати моја имала висок притисак и ништа, тамо се нешто договарају. Рафално су пуцали туди, ја знам да је ту погинуо Мустафа

Гребих и како се звао овај Јунуз Смајловић ту су, знам за њих двојицу да су их убили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте то чули или Вам је неко причао да је видео?

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: То је туди одма кад је било на лицу мјеста виче народ «убише Јунуза, убише тога Мустафу», њих двојицу, знам за њих двојицу да су убијени, а за остале не знам. Ја само причам због моје мртве дјеце причам само истину, немам шта више да причам нешто што није. И тад смо ми кренули у те камионе су нас потрпали, дај нико неће да нам отвори ни цераду нико. Тако смо ми кренули под церадама тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је било са мушкарцима?

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Мушкарци су одведени прије наске потоварени у камионе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они су отишли?

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Они су отишли. Исто су били у камионима. Мој Адмир, ја сам после једног војника питала реко молим вас реко, да ли могу донијети осто ми синов горе, он је тражио од једне жене неке моје куне Рахима, да му доставим џемпер, каже зови маму да ми да џемпер, ја нажалост њега нисам дала, нисам могла да одем, док сам отишла камиони су отишли тако и данас дан тај џемпер ено имам. Нисам могла то да му дам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у ком су смеру они отишли с тим камионом?

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Они су отишли према Каракају нема другог излаза.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли Вам то нешто било чудно тада?

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Па како ми, ја кад сам видела тога кума Петка ја сам мислила да ће њих сто посто стварно спасити, али ја нисам могла тад да заплачем, знаш кад, знаш ко год има своју дјецу, нек се стави у мој положај како би се он осећо да му неко одвоји два сина од 17 и 19 година. Ја нисам могла да заплачем, суза је окаменила се, ја сам само видела њих како су они кренули то је задњи био и поглед и они су се овако за ме, исто на ме окренули и сви. И сви моји рођаци из Кучић Куле то је све одведено по три сина, по четири, жене су саме остале, саме, никога ни унучета од кило. Ја фала богу имам мога Елдара, волим га него икога, и он ме тјеша да живим, тако да ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми за Петка Панића шта он Вама каже да они иду где?

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: За Калесију на слободну територију. Ја сам то мислила да ће тако и да буде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да. Је ли он видео кад су Ваши синови тамо на?

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Па да је видио, како да није видио, нешто су га звали, да ли су га звали мајоре, да ли капетане не могу да се сјетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко га је то звао?

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Па вичу га они његови војници што су ходали са њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли Петко био војник или полицајац или шта је радио Петко?

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Петко је био у Зворнику полицајац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Био полицајац?

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: У полицији био прије рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тог дана?

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Тог дана је био у плавој, плава кошуља на њему, униформе биле само плава кошуља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли било још неких који су имали такве униформе као што је он имао?

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Ја мислим да сам их видела да је било јер у оном страху бориш се шта ће бити са тебе, са твоје дјеце, тако да их је било свакаквих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли било и неких аутобуса, да ли сте видели?

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Ја нисам видела аутобусе, жене су причале сјеле су у аутобусе, не. Ми смо тада са аутобусима када су нас, овај, возили, камион је стао у Мемиићима и сад камион исто стоји ко што је стајо на Бијелом Потоку, шта хоће сад, кад вичу хоће да нас побију, ма нек нас побију кад су одвели моју дјецу нек убију и мене. И једно десет минута је тај камион стајо што смо ми били кад камион креће, јер ти не видиш испод цераде ништа, ти гледаш само шта се дешава ономе позлило, оном, у путу су се жене порађале ето и сад камион кренуо, реко Боже сад ће ћемо, како ћемо. Кад овај у Калесију код Мемиића, у Мемиићима нека школа је ту била, ту смо, истоварише нас ту, е ту су нисам сигурна кажу да су одвојили 90 цура и жена младијех, баш знам кад су једну моју кону из поља оздо од неке Хибе ћерку одвојили, она вуче себи они себи. Ја сам само с мојом Емином, са мојим оцем и матером што брже прошла горе да не гледам шта се дешава и изашли смо ту у Мемиићи, ту су нас истоварили и после су нам рекли «е ето можете сад горе ићи, горе је ваша војска». И ми смо тад стигли, то је било око један ноћу можда, ето колко смо се задржали од Бијелог Потока до Мемиића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте путовали?

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Па ја, јер смо ми стајали дуго на Бијелом Потоку кад су под церадама јер су они се враћали камиони

јер ту је мушкиње око 700 мушкараца је било, да се они враћају, да су возили и жене и дјецу са аутобусима. Ја нисам аутобуса ниједног видеала, ја сам дошла у камиону и сви смо ми који са мноштем били моје комшије били су тако да аутобуса ниједног нисам видеала, ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И како сте се после распитивали за судбину породице?

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Па после сам се ја распитивала ко, шта, има ли какве наде, је ли ко жив. Назовем Сафета овде у Београд питам ја њега, он мени каже чуо сам да су дјеца одведена, реко јесу, реко ти отац да напустиш и ти отуд из Београда јер си само ти остао од њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Муж је значи био у Београду?

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Да, нажалост нема ни њега. Каже ја нећу из Београда док не чујем за моју дјецу ништа. Сафете мораш изаћи иди куд знаш и ја сам њега тражила преко аматера кад је он отишао и ја одем у Живинице ту сам била сам била смјештена, назовем Београд, имала сам његов број телефона, јавио се неко од мушкараца, реко је да је Сафет отишо на одмор. Тако да ја нисам после за њега знала ни три године ништа, ништа нисам знала да ли је жив, да ли није, да ли је, само ми је неко јавио преко аматера, знам да се неки мушкарац јавио, ја сам питала. После три године сам добила писмо од њега да је у Македонији и тако да је дошо прије пада Сребренице на 15 дана из Македоније и ето тако смо се вратили, да је оболио због своје дјеце, због своје браће, отац и мати му умрли у 40 дана његови и ето био на дијализи годину дана, ето баш сутра ће бити двије године како нажалост умро, тако да немам више. Наске онде имају три јетрве и човек и жена од тију наших кућа једанаест мушкараца нема све млади, све млади. Ја не знам како тај човек мисли који је моју дјецу и онакве као моју дјецу узео да ли он има своје дијете, да ли је то њега потресло кад је он пуцо да убије ту моју дјецу, па Боже, па Боже да је и сам био дрогиран то не би могло тако урадити. Можда дрогирани тако раде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се Ви вратили у свој Тршић?

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Ја сам се вратила у свој Тршић. Ја сам давала изјаву за мог Самира исто малољетног, долазили су ми из Козлука.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Самир није пронађен?

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Није, само Адмир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само Адмир.

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Адмир ми је нажалост нађен али нема руку овде доле, али сам ја то прихватила док сам ја жива да га сахраним, а Самир није још нађен. Јест ми нађен један ђевер, имам сад

за два ђевера исто дошло не зна се ко је који, јер овај један ђевер нема дјеце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не могу да утврде?

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Па не могу, али долазио ми од ђевера син из Аустрије па је дао налаз па видећемо шта ће бити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, виђате ли Петка?

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Да, видила сам га. Петко је господин дошо кад смо ми се некако вратили и сад смо ми нама неки Аврам комшија жито нам обро у пољу, истресо човек и ми сад стојимо ја и мој Сафет и јетрва, а он је дошо у Поток, Поток бр.1 зову то наша улица нека, реко види Петка шта он хоће. Он је само овако погледо и још двојица и сједоше у кола и вратише се, а кад сам пошла прије једно можда два мјесеца у Козлук, пошла сам доктору, стоје вако кола и гепек отворен и он иде и ја сам кад сам га видела окренула главу, а он иде и гледа и виче «Лашко, Лашко», шта сад виче «Лашко», мени дође после кад сам стигла на станицу «Лашко пиво», као знаш. Видим га, дође он ту је у Тршићу има викедницу доле на Дрини направио, да богда му је Дрина однела ако Бог да и изгорела му ако Бог да, и тако да је то све тако се десило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај војник, кажете што је имао црвену траку око главе, што је ударио Вашег сина, како је он причао, је ли причао босански или србијански?

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Откуд знам, ма није ништа, само ако је којег ударио он псује мајку, није више ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је он био одевен да ли се сећате?

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Војничко одело било, он је био горе сећам се баш кад смо кренули у Клиси на оној раскрсници ђе је био тај транспортер ја сам њега погледала као Вас саде, а он каже мени «шта ме гледате, мог су брата Муслимани заклали од 13 година», па мислим нисам ти ја заклала. Тај исти момак исто и баш су ми мајке причале да исто и њиховог сина који је баш био онако развијен да је ударио свакога другога. Мени се чинило да је ударио ногом у оном страху, али тако да је руком ударио свакога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли било још неких различитих униформи или вам је деловало да су то све исти?

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Сви су исти били, војска је била сва иста, сви су, понашали су се, ударила је киша, ваљда оне наше црне сузе, сунце сја удари киша, каже «види и Бог вас не воли пада киша због вас». Па пада киша због наших суза и свашта су нам причали. Једни су викали «ићете за Шеховиће, да не можемо више да живимо». Прво су наше комшије зашутиле нико с нама није хтио да контактира, ни бар ријеч, ни добар дан, ја сам, прођем свако јутро до продавнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сад причате након повратка?

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Не, не, ми сад причамо, јако је, част људима који нису руке укаљали, за мене је сваки човек који има своје, није своје руке укаљао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А осим Петка јесте још некога овако видели?

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Познато?

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не.

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Знам причају за тог Агана да је био и он, ја њега не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За кога?

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Агана, онога Лупића да је и он био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је тај, одакле је он?

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Он је испод Лупа доле од Зворника да је и он учествово али ја њега не знам јер ја нисам никуд ходала, ја не знам пуно. Ја сам у Тршић дошла '72. ја не знам пуно ни свих Срба ту, а Петка сам баш кум мој био на вјенчању некадашњи, стварно ме је изненадио. Ја сам стварно мислила да ће он бар моју дјецу спасити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И никад га нисте питали ко је то одвојио Вашу децу, зашто? Не?

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Да га ја питам? Не би га упитала нема шансе да му се покорим. Само волела сам данас да је овде био па да му кажем како сам га узела за раме, то сам волела, да му кажем да се суочимо баш у четири ока. Ја не знам је ли њега и ко, свако је њега оптуживо, свако. Све мајке ко је кога изгубио да он баш није мого да буде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је сведок био овде.

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У предмету. Добро. Да ли има питања? Нема. Ви имате.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Поменули сте у једном тренутку да док сте били у селу у Тршићу неко је долазио одвозио овце и говеда, ко је то?

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Па исто је војска била, тамо су на отњишту доводили у Нурифа горе неког Буљубашића биле су овце, не знам ја ти људи, е јест долазио је Страхуња, ваљда њега отац после убио, он је дошо Емир онде тог Нурифа Буљубашића жену туко је, тражио је је је Нуриф, Нуриф је био отишао, син му је био исто у Зворнику, син је несто, један једини, исто има две ћерке и сина, тако да су носили шта су

шћели, после кад је она отишла они су ту исто долазили и купили и предњом и све тако ето.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Кажите ми док сте се налазили у Тршићу је ли било неких нестанака и одвођења мушкараца из Тршића је ли неко убивен пре него што сте напустили Тршић?

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Па јесу, у мене ишо ђевер Хамед отишао исто да ту пропусницу траже и њему, овај, и јесу са Соколине одводили исто у Каракају тукли, враћали, прије но што се то мало то је баш било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где су узимали пропусницу?

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Па Цвијетко Јовић давао им пропуснице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А он је давао.

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Ја, ја, он је дао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У кући или тамо у Каракају где ради?

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Не знам, јер ја да сам, кад сам ја отишла да је он мени дао код куће или у Каракају ја бих Вама сад рекла али ја њега тад нисам нашла. Ја све знам као да је то јуче било, не могу никад заборавити.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А коме су они показивали те пропуснице, коме су показивали?

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Наши људи?

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да, јесте.

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Па кад дође аутобус у Тршић и пође за Београд улазе један војник тамо, један вамо и мораш показати да си био два дана за викенд кући да ниси био као да се држе страже и тако су тражили то од њих.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема? Добро. Хвала Вам што сте сведочили, можете ићи.

Оштећена ФАТИМКА МУСТАЈБАШИЋ: Хвала и Вама.

То је све што имам да изјавим.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Данашњи главни претрес се ОДЛАЖЕ, наставак заказује за

17.03.2010. године с почетком у 09,30 часова.

Довршено.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА